

Heu vist el Pla...?

Rafael Ballús i Molina
Alcalde de Granollers

Durant els mesos de novembre i desembre i després d'haver-la aprovat inicialment, està en període d'exposició pública la revisió del Pla General d'Ordenació Urbana de Granollers. A la Sala d'Actes de l'Ajuntament i en horari de matí i tarda.

Fins ara l'han anat visitant moltes persones. Ben diverses, certament: des dels qui han omplert la ciutat de blocs de pisos, fins a pagesos de Palou, amatents a la qualificació del sòl i al dimensionat mínim de la parcel·la edificable... Però la pràctica totalitat dels visitants no vénen en realitat a veure el Pla, sinó a veure com queda la seva finca, actitud comprensible, certament, però que denota una certa pobresa d'esperit. El consistori ha doblat el període reglamentari d'informació pública (en comptes d'un mes, dos), ha establert un servei d'atenció i informació als visitants de l'exposició a base de dos joves professionals, una geògrafa i un arquitecte i té un curs d'edició de publicacions informatives sobre aquest tema. Hi ha, a més, exemplars del Pla a disposició de qui els vulgui comprar per estudiar-lo a casa. Tanmateix, la qualitat —no la quantitat— de la resposta no es satisfactoria, al meu parer. Considero que un Pla no és únicament un instrument per a definir alçades edificables, rasants o zones verdes. Un Pla General, si està ben fet (i l'equip dirigit pel professor Torres Capell és de primera divisió) emmarca, orienta i condiciona el futur d'una comunitat ciutadana. Que una ciutat tingui 60.000 habitants o 200.000, que hi hagi una previsió de les obres públiques i dels serveis a llarg termini, que s'organitzi la política circulatòria d'una determinada manera, que es facin amb generositat les previsions de terrenys necessaris per a escoles, centres sanitaris, culturals, instal·lacions esportives, etc; que s'adscriuin més o menys superfícies a l'agricultura, a la indústria o als serveis, en fi, que es realitzi una planificació a mitj i llarg termini no solament de l'activitat urbanística de l'Ajuntament, sinó de tothom, de tota la ciutat, és transcendent.

Talment, escric aquest article, la visita organitzada dels nois i noies de les escoles granollerines, dels instituts de batxillerat i polític, dels estudiants universitaris, sobretot dels de geografia, ciències econòmiques i arquitectura; dels membres de l'Associació Cultural, de l'Agrupació Excursionista, de totes les entitats granollerines, associacions de veïns in-

clous, naturalment.

Aquest és un Pla obert, presentat per un Ajuntament obert. I voldríem que així fos entès per tothom i poder comptar amb l'opinió crítica i globalitzadora de tots els ciutadans i de totes les institucions.

Sant Sadurní d'Anoia

Victor Busquet i Pujós

Novament, quan menys ens ho pensem, un allau de publicitat xampanyera tornà a la pantalla de televisió, a les botigues, i finalment a les nostres llars. I a totes les ampolles, a totes, qualsevol marca que volgueu posar-vos a l'etiqueta el nom de la ciutat —la famosa ciutat— Sant Sadurní d'Anoia. Això sí, llegireu «San Sadurní de Noya». El topònim ens recorda un sant, i ens recorda un riu, que també dona nom a la comarca respectiva. I Sant Sadurní és un nom que ni les hosts franquistes van poder canviar (llegiu «San Saturnino»). Però que, tanmateix, les noves hosts de la nova situació política ha pogut treure de l'ampolla de xampany.

Veieu, però, un text, que és històric, inductiblement:

«En la reunió de dilluns 14, de gener, el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, posseint tota documentació referent a la grafia de la vila, lliurada per l'Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia, aprova el canvi de nom de «Sant Sadurní de Noya» per Sant Sadurní d'Anoia. En aquest Decret d'aprovació també es fa referència als raonables interessos de la població de vins espumosos en el sentit del poder utilitzar durant un temps la denominació antiga a efectes comercials, tot introduint gradualment el topònim oficial de la vila...».

Fa, doncs, prop de tres anys que la Generalitat va aprovar el canvi de nom de Sant Sadurní, a petició de l'Ajuntament. I com hem vist, per no ferir els interessos (?) dels xampanyers es va donar un temps prudential per anar canviant el nom gradualment.

Els efectes comercials (que no vol dir res) pot ser per a mentalitzar al client, que potser compra el xampany pel nom del poble (si fos en català potser no el compraria!), o simplement, perquè tenien un estoc d'etiquetes que no es poden treure de sobre de cap manera.

La burgesia xampanyera de Sant Sadurní ja és ben pobra d'esperit que no té la valentia d'afrontar la responsabilitat d'ésser catalana, amb les conseqüències que això comporta. Ja

és ben pobre l'esperit que té d'anar a buscar el cantant més exòtic, més americà o més espanyol, per fer la seva publicitat arreu de l'estat, i no veu que la gent que veu més xampany és a Catalunya, ni veu més enllà del nas, quan podria veure que la seva millor publicitat seria canviar l'etiqueta, amb el nom oficial del seu poble.

«San Sadurní de Noya»: I per què l'Ajuntament no fa valer el dret real del canvi de nom per mitjà d'un decret del Consell Executiu, i no obliga a aquestes empreses a canviar el nom? Cal ja que comencem de veritat la feina diària de la normalització. O en aquest país hi ha gent forta i dura, o tot anirà a terra. O la nostra gent s'acostuma a cridar, o ja podem agafar les maletes.

Sis personatges

Eugeni Estradé

És palès que massa sovint, hom vol tenir la raó quan exposa una opinió. A vegades, tot i descobrint que és veritat, no pas tothom és prou sincer d'admetre-ho i fins i tot, en aquests casos, hi ha qui es fa fort en la seva teoria.

La necessitat de les persones a relacionar-se entre elles, comporta trobades i reunions on, en ocasions, un tema és posat a debat. Quan gent diversa exposa criteris, les possibilitats de descobrir matisos nous i alternatius desconeguts, incrementà, però no sempre s'està en disposició de voler reconèixer. Dissortadament, infinitat de parers s'imposen a altres més assenyalats pel sol fet d'haver-se defensat amb més vehemència i així l'habilitat de persuadir no sempre es posa al servei de la raó.

Otr el que del V (nota) Pues no de suya, sión p desce afectar car y no es do y que V te a s una p En jol, ta de ni propi de m Sr., e 1943 Propi un a troba da, ma Aqu rar e sego

Si l fuimo la Int proble mos diend y ello ningu nosotr

Otr el que del V (nota) Pues no de suya, sión p desce afectar car y no es do y que V te a s una p En jol, ta de ni propi de m Sr., e 1943 Propi un a troba da, ma Aqu rar e sego